Farul din *Rue d'Ulm, ne 7*
de Golgona Anghel

E bine de ştiut că viaţa are mai multe cicluri. Dar a mea nu a parcurs decât un ciclu şi nu pot să închid cercul. Îi lipseşte încă cel mai important arc: eu nu am fost niciodată la Roma. Şi nu pentru că mi-e frică de furnici. Deja am aflat *cómo se matan las hormigas en Roma.* Nu vă închipuiţi că e ceva grav. Nu. Pur şi simplu nu am ajuns la Roma, aşa cum Lorca nu a văzut niciodată Córdoba.

Şi dacă *sus jinetes* se rătăcesc mereu într-o pădure verde, verde ca cinele lui Vereonese, verde ca obrajii necopţi ai lunii, verde ca vocile sticloase ce strigă de dincolo de Guadalquivir, eu alerg douăsprezece ore pe zi fără să mă abat. Pentru că şi atunci când dorm, visez că alerg, că alerg inevitabil înapoi… Dacă nu am ajuns până acum la Roma este pentru că încă îmi mai rămân multe vieţi, luni, zile… minute de alergat înapoi. Şi cine ştie? Poate că Roma e aproape, e aici şi nu am nevoie decât de câteva secunde ca să-mi întorc privirea către triumfătoarele ei turnuri. Şi probabil că acele două sau trei ultime secunde sunt cele care întind arcul nelinişii între bricheta din buzunarul meu drept şi benzinăria de vis-à-vis, sunt cele care măsoară lungimea balconului în care ne dăm în leagăn şi visăm că… Nimeni nu ne poate asigura că noi nu suntem Orfeu. Nimeni nu-i poate interzice lui Euridice o şansă într-o nouă viaţă. Nici măcar eu care sunt un bun pescar şi pot să citesc în stele…

Dar nu vă îngrijoraţi! Nu e nimic grav. Doar că nu pot să închid cercul. Nu pot să mă îmbarc la bordul caravelei-lebădă a lui Hieronymus Bosch şi să vâslesc până dincolo de noapte şi ceruri, până la vestitul tărâm unde *se spune* că există, singur şi încremenit în Marele Vid, trandafirul lui Rilke… să nu-i credeţi… esenţa fiecărui buchet nu se scurge dincolo… ci poate în surâsul echivoc al madonelor lui Rafael. Nu! să nu-i credeţi! Aici e doar vid, iar în vacuum nu se pot construi drumuri, şi nici inventa culoare aeriene de rezervă, pentru că aici nu este aer… nu există decât un far părăsit care păstrează asemenea unei retine uriaşe imaginea ultimului vapor care a plecat în larg şi a răsucit cu ultimul val, covorul albastru de ape şi zări…

Dar mie nu-mi pasă că şi-a luat marea şi cerul înapoi; ci că în graba plecării a prins în pântecele pânzelor, corbul călător al lui Poe… Nu! Nu mi-e dor de mare, nici nu-mi amintesc ce vrea să însemne acest schelet din patru litere; eu nu am amintiri, nici mâini care să-ţi răsfeţe

linia de orizont a claviculei, nici gene care să-ţi strecoare în lumina candelei, aerul pe care îl inspiri. Mie nu mi-a rămas în retină decât neputinţa corbului de a mai ajunge la destinaţie… şi de a-mi mai aduce scrisoarea, mult aşteptata scrisoare pe care o citesc acum, linişte vă rog, şi nu mă întrerupeţi, nu-mi vine să cred ce-mi scrii…” mi muy querida, Ala”, toate femeile ar trebui să aibă nume simetrice ca să fie uşor de iubit şi nu ca al tău care mă obligă la atâtea chinuri articulatorii. Da, domnule, ştiu că trebuie să cobor la următoarea staţie, mulţumesc… Am reuşit, în sfârşit, să găsesc o mansardă decentă în Quartier Latin. Este aproape de Universitate şi de la geam se vede *Le pont Mirabeau.* Vino cât poţi de repede în Rue d'Ulm, ne7 şi hai să găsim împreună *les amours* pe care Appollinaire le-a lăsat să se scurgă în Sena! Iartă-mă că îţi scriu atât de târziu, dar ploaia şi frigul din ultimele zile m-au ţinut ascuns printre studiile lui Bachelard şi în tăcerea umedă a ediţiilor Gallimard şi Seuil ce se amestecă lent cu mirosul de mentă şi cu înnebunitoarea cadenţă a picăturilor. Câteodată, ameţit de vârtejul lecturii îţi aud tocurile grăbite înjunghiind ploaia. Mă ridic brusc de la masă, şi, aproape împiedicându-mă în valurile albastre ale poncho-ului adus de acasă, deschid geamul rotund ca de vapor şi te zăresc coborând din troleibuz: citeşti o scrisoare ce se transformă zorit într-o batistă abia spălată şi pe măsură ce chipul tău se înseninează şi îmi zâmbeşte curcubean, reuşesc să-ţi strig numele în aceeaşi clipă în care troleibuzul pleacă din staţie şi ia cu ultimul val, covorul de ape şi zări…

E bine de ştiut că viaţa are mai multe cicluri. Dar a mea nu a parcurs decât un ciclu şi nu pot să închid cercul. Îi lipseşte încă cel mai important arc: niciodată n-am…